

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602,
redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Acțiuni pentru copii, elevi, studenți și tineri organizate în parohia noastră

Adresăm elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie la

CURSUL GRATUIT DE ÎNVĂȚARE A CÂNTĂRILOR LITURGICE ORTODOXE - ediția a VII-a -

pe care îl vom reorganiza, în vederea constituirii unui grup coral care să intoneze duminica dimineața cântările din timpul slujbei Utreniei sau din cadrul Sfintei Liturghii atunci când membrii Corului Parohial sunt plecați în turnee.
SEDINȚELE SE DESFAȘOARĂ VINEREA, ORA 18.00.

De asemenea, adresăm tuturor copiilor, elevilor, studenților și tinerilor interesați invitația de a se înscrie în

CLUBUL DE ȘAH pe care îl organizăm duminica, la ora 15.00.

DETALII și ÎNSCRIERI pentru toate aceste activități la tel. 0741 706 602 (Orange) sau 0761 621 994 (Cosmote)

Biblioteca Parohială

*Delectează-te cu o carte nouă!
Citește și informează-te !*

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

***Alexandra Popa**, tel. 0720 606 820,
petite_sourire@yahoo.com

***Irina Dănilă**, tel. 0742 344 024,
iris_pretty_girl2006@yahoo.com

Evoluția lucrărilor de consolidare la biserica noastră

Și în această săptămână au continuat în mod intens lucrările de consolidare și restaurare a bisericii noastre, desfășurate de echipa de constructori a S.C. SIMCREST S.R.L. - Bacău, condusă de Preot Inginer Ovidiu Manolache, care ne-a făcut o scurtă enumerare a acestor lucrări:

- s-a efectuat săpătura în zid în zona de lângă ușa altarului și demolările aferente la partea superioară, după care, pe porțiuni, s-a turnat sămburele de beton armat mascat cu zidărie de piatră la exterior.
- s-a continuat, atât pe latura nordică, cât și pe cea sudică, consolidarea la partea superioară, respectiv, centura armată pe porțiunea paralelă cu axul longitudinal
- s-a executat grinda-tirant în pod, în zona de joncțiune dintre altar și naos

De asemenea, în această săptămână a avut loc ședința concluzivă, cu participarea alături de executant și beneficiar, a domnului Ing. Dumitru Agache, reprezentantul Inspectoratului de Stat în Construcții pentru lucrările ce se efectuează la biserica noastră și a domnului Ing. Adrian Mihalache, verficator autorizat M.L.P.A.T. și expert în domeniul monumentelor istorice, pentru definitivarea verificării proiectului fiind aplicate ștampilele aferente.

PUTEȚI SPRIJINI BUNUL MERS AL LUCRĂRILOR PRIN:

- contribuții financiare și alte forme pe care le considerați de cuviință
- implicare în susținerea meselor zilnice pentru constructori. **PROGRAMĂRI LA OFICIUL PAROHIAL, tel. 0232 211 273 sau direct la PANGARUL BISERICII**

Detalii și informații puteți obține oricând, contactându-ne la binecunoscutele date, pe care le găsiți și în colțul din stânga sus al acestei pagini.

Mulțumim călduros enoriașilor și colaboratorilor care deja au răspuns apelului nostru, implicându-se încă de la început cu mult devotament în responsabilitățile pe care aceste ample lucrări ni le ridică tuturor.

Bluze și elemente de vestimentație tricotate manual, împletituri etc. Modele și culori pentru toate gusturile la prețuri minime.

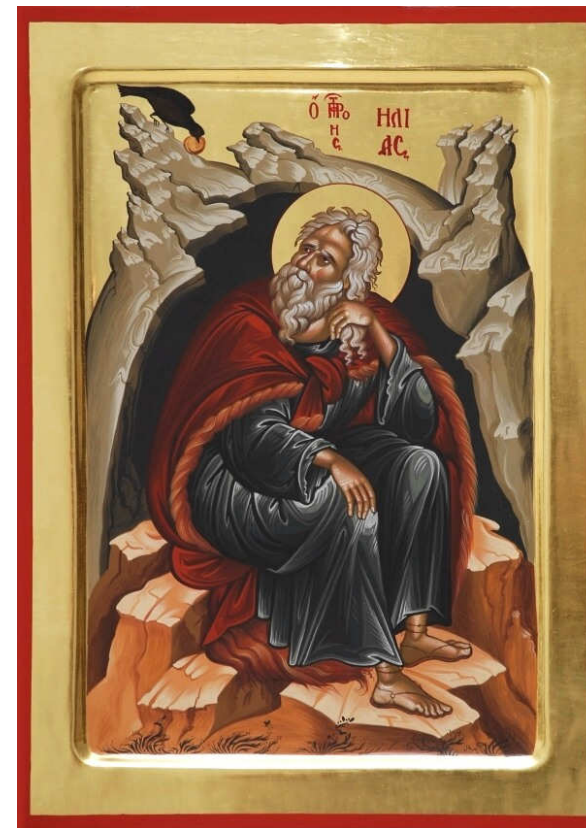
Persoană de contact:
Natalia Țurlea,
tel. 0232 315 912

Logos for GREENTONER, TR MEDIA, teko, neozim, BIOMA Agro Ecology Co, and RADOX. Includes text: "Al dumneavoastră, cu căldură!", "www.bioma.ro", "0232 441776", "www.ftv.ro", "www.ftv.ro", "www.ftv.ro".

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Luni, 20 iulie:
Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul

Evanghelia acestei duminici
Vindecarea slăbănogului din Capernaum
(Matei IX, 1-8)

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește Fiule ! Iertate sunt păcatele tale !
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și, Iisus știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă ?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a iertat păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
7. Și sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

Duminica a șasea după Rusalii
Cuvânt duhovnicesc la Evanghelia duminicii

Unii spun că slăbănogul adus de cei patru inși a fost vindecat pentru credința acelora, dar nu-i așa. Cuvintele *Văzând credința lor* arată nu numai credința celor ce l-au adus, ci și pe a celui adus.

- Ce vrei să spui ? Nu se vindecă cineva prin credința altuia ?
- Nu cred! Doar dacă cineva, fie din pricina vârstei crude, fie din pricina unei boli covârșitor de mari, nu poate să creadă.
- Cum dar atunci, s-a întâmplat cu femeia cananeeancă: a crezut mama, și a fost vindecată fiica ei (Matei 15, 21-28) ? Cum a fost ridicată din boală și mântuită sluga prin credința sutașului ? (Matei 8, 5-10)

- Pentru că bolnavii aceștia nu putea crede! Ascultă ce spune femeia cananeeancă: *Fiica mea este chinată rău de diavol și uneori cade în apă, alteori în foc* (Matei 15, 22). Cum ar fi putut crede fiica cananeeencei, când era întunecată la minte și stăpânită de diavol, când nu-și putea veni niciodată în fire, nici nu putea fi sănătoasă ? Cum s-au petrecut lucrurile cu caneeanca, astfel s-au petrecut și cu sutașul. Sluga sutașului zăcea în casă. Nici el nu-l cunoștea pe Hristos, nici nu-l știa Cine este. Cum ar fi putut crede într-un necunoscut, de care încă nu luase cunoștință ? Asta nu se poate spune despre slăbănogul coborât prin acoperiș. Acesta credea!

- De unde știm aceasta ?
- Chiar din chipul în care a fost adus! Să nu te uiți numai la aceea că l-au coborât prin acoperiș! Ci gândește-te cât trebuie să fi suferit bolnavul ca să primească să fie coborât prin acoperiș. Știi bine de altfel cât de fricoși și de capricioși sunt bolnavii, că adeseori refuză chiar îngrijirile ce li se dau la pat, că preferă să sufere durerile bolii decât să îndure amărăciunea doctorilor. Slăbănogul acesta a îndurat să iasă din casă, să fie purtat prin mijlocul pieței și să fie văzut de atâția oameni.

- Dar pentru ce nu l-a vindecat de boală mai întâi ? Pentru că i-a spus: *Îndrăznește, fiule, iertate îți sunt ție păcatele tale!*

- Preaînțelept a făcut și asta! Și doctorii obișnuiesc ca, înainte de a pune capăt bolilor, să stârpească izvorul lor. De pildă, când văd că bolnavii suferă de ochi și li se scurge din ochi o scursoare rea și neplăcută, doctorii lasă deocamdată vindecarea ochilor și se îngrijesc de cap, unde e rădăcina și izvorul bolii. Tot așa a făcut și Hristos: a oprit mai întâi izvorul relelor. Da, izvor al relelor, rădăcina și mamă a tuturor relelor este păcatul. Păcatul ne paralizază, ne slăbănogeste trupul nostru! De aceea și spune acum: *Îndrăznește, fiule, iertate îți sunt păcatele tale!* (Matei 9, 12). Celuilalt slăbănog îi spune: *Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău* (Ioan 5, 14). A arătat și unuia, și altuia că din pricina păcatelor le-au venit bolile. Și la început, la începuturile lumii, din pricina păcatului s-a abătut boala peste trupul lui Cain. După ce și-a ucis fratele, după ce a săvârșit nelegiuirea aceea, după aceea i-a paralizat trupul, că tremurătura (Facere 4, 13) nu-i altceva decât paralizie; iar când puterea care-l conduce pe om slăbănogeste, nu mai se poate susține mădularele, nu mai poartă grijă de ele, iar mădularele, lăsate în părăsire, tremură și fac mișcări fără socoteală.

Aceasta a arătat-o și Pavel. Muștrând un păcat săvârșit de Corinteni, zicea: *De aceea sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi* (I Corinteni 11, 30). De aceea și Hristos stârpește mai întâi pricina relelor; spunându-i: *Îndrăznește, fiule, iertate îți sunt păcatele tale!*, îi întărește cugetul, îi ridică sufletul abătut. Cuvântul lui Hristos s-a făcut faptă; a intrat în conștiința slăbănogului, s-a atins de sufletul lui și i-a alungat toată tulburarea și neliniștea. Nimic nu ne face atâta bucurie, nimic nu ne dă atâta curaj cât conștiința că nu ne putem reproșa nimic.

(continuare în pagina a doua)

Credința care angajează

Nu de puține ori, Hristos și-a împlinit lucrarea sa mântuitoare în cetățile vechii Palestine cu dificultate. Și asta, pentru că, nu de puține ori, a fost întâmpinat cu îndoială sau chiar cu opoziție. Desigur, în primul rând, datorită învățării pe care o propovăduia și care, fără a modifica Legea Veche, considerată normativ de viață pentru orice evreu, totuși punea revelația dată prin Moise într-o nouă lumină ce înlocuia formalismul cu conștiințozitatea, ipocrizia cu sinceritatea, toate raportate nu la „mormintele văruite pe dinafară” (Matei 23, 27), la ceea ce văd semenii noștri, ci la „omul cel dinlăuntru” (Efesenei 3, 16) ceea ce trăim, simțim în interiorul nostru, în intimitatea sufletului.

Chiar duminica trecută, prin acceptul sacrificării turmei de porci, Hristos atrăgea atenția gadarenilor asupra valorii celor spirituale și a sănătății sufletești. Și totuși aceia i-au refuzat prezența care, desigur, mult bine le-ar fi adus în comunitatea lor.

Dar cei mai înverșunați în îndoială și în opoziție față de Hristos, paradoxal, au fost tocmai fariseii, oamenii „credincioși”, cei cu viață aleasă și cu trăire profundă a realităților credinței. Tocmai pentru ei, dar și pentru toți cei ce doreau să-și îmbunătățească viața, Hristos a întărit mereu prin fapte minunate cuvintele sale, pecetluind prin minuni învățătura sa. De aceea, pînă astăzi, minunile Sale, dar mai ales gesturile și dialogurile care le însoțesc rămân pentru noi încărcate de sensuri, pline de mesaj mântuitor.

Pe acești farisei Hristos îi numește „nebuni și orbi” (Matei 23, 17 și 19), tocmai pentru înverșunarea cu care ei, cei care se considerau „văzători” ai descoperirilor lui Dumnezeu, luptau împotriva evidențelor. Mult a suferit Mântuitorul Iisus Hristos, din partea acestora, pentru că ei ar fi trebuit să fie cei care să Îl susțină în lucrarea Sa, nu să Îl suspecteze, să Îl denigreze și să Îl învinuiască pe nedrept că le face pe toate cu puterea celui rău (Matei 9, 34). A suferit Mântuitorul Iisus Hristos din partea tuturor. Pentru că toate cuvintele și hulele pe care le-a primit s-au adăugat, ca încă o formă de pătimire, la suferințele Sale fizice.

Chiar și ucenicii Îl priveau uneori cu îndoială, cu confuzie și, de ce nu, chiar cu oarecare lipsă de credință. Pentru că ei cereau în mod constant dovezi palpabile, dovezi concrete ale puterii Sale și se pare că chiar erau absorbiți de această sete de a vedea noi și noi minuni, de a se lăuda prin minunile lui Hristos că ei sunt ucenici ai Celui care este capabil să scoată

demoni, să vindece oameni posedăți de cel rău, să dea vindecare orbilor din naștere, schiopilor umblare, bolnavilor să le dăruiască sănătate. Și pentru aceasta, Hristos le vorbea de importanța sufletului, iar ei răstălmăceau totul din perspectiva materială, a imediatului. Am putea înscrie aceste dialoguri pe care Hristos le-a avut cu ucenicii Săi în șirul pătimirilor Sale, pentru că tocmai aceștia, care cereau tot mai multe dovezi ale dumnezeirii Sale aveau să se lepede, să fugă înfricoșați de puterea lumească și răutatea omenească ce se năpustiseră asupra Învățătorului lor.

De aceea Hristos vorbește mereu contemporanilor săi despre credință, necesitatea credinței, dar și despre puținătatea credinței și necredință. Așadar, descoperirea lui Dumnezeu, cunoașterea voii lui Dumnezeu, dar și înțelegerea propriei noastre vieți, au nevoie de suportul credinței.

Vindecarea slăbonogului din Capernaum pune însă în lumină faptul că și credința, la rândul său, are nevoie de un suport: condiția, starea morală a omului, care se sprijină pe gesturi și acte concrete. Credința în sine nu este suficientă pentru mântuire, ea are nevoie de manifestare concretă, de fapte pe măsură: „credința fără fapte este moartă” (Iacov 2, 20). Iar credința împreună cu faptele își alimentează forța din Harul lui Dumnezeu, care va și încununa fapta cea bună izvorâtă din credința sănătoasă. Am putea vorbi ca de un perpetuum mobile: Credința se pune în evidență prin faptă, deci trebuie să genereze fapte bune, fapta bună întărește credința și chiar naște credință. Cel care are fapte bune, cu ușurință se va apropia de credință, ea fiind starea naturală de manifestare a binelui. Cu cât credința e mai corectă, cu atât mai multe fapte bune va zămisi, cu cât vei face mai multe fapte bune cu atât și credința va spori.

Vedeți, nici cei patru, nici chiar paralizicului nu au cerut nimic de la Hristos - a vorbit gestul ! Iar Hristos nu le apreciază gestul, ci credința lor ! În adevăr, efortul imens de a sui pe casă un paralizic cu pat cu tot (pledul pe care zăcea), coborându-l înaintea Învățătorului, fără a avea certitudinea că îl va putea vindeca, oare nu exprimă o credință admirabilă ? Dar răbdarea și, implicit, acceptul celui bolnav de a suporta o astfel de aducere în fața Celui ce nădăjduia că poate să- l vindece, știut fiind cât de greu un bolnav acceptă calvarul medicației, sau o simplă deplasare, darmită o „terapie hazardată” precum cea a tovarășilor lui, oare nu reflectă tot o credință demnă de admirat ?

Iată cum acești oameni, fără a cere dovezi, fără a avea certitudini, prin gestul lor ne pun în față o întrebare tulburătoare: prin ce fapte, eu, care mă pretind creștin, îmi dovedesc și îmi cultiv credința ?

Pr. Mihai Mărgineanu

Cuvânt duhovnicesc la Evanghelia duminicii

(continuare din prima pagină)

Îndrăznește, fiule, iertate îți sunt ție păcatele tale! Unde e iertare de păcate, acolo e și înfiere. Nu putem spune *Tată* până ce mai întâi nu ne spălăm păcatele în colimvitra (cristelnița) apelor celor sfinte. Când ieșim din ele, lepădând povara aceea rea, atunci spunem: *Tatăl nostru Care ești în ceruri* (Matei 6, 9).

- Dar pentru ce n-a făcut așa și cu slăbănogul cel paralizat de treizeci și opt de ani, ci i-a vindecat mai întâi trupul ?

- Pentru că aceluia îndelungat timp de suferință i-a topit păcatele. Da, o încercare mare poate ușura povara păcatelor. Așa cum a spus despre Lazăr, că a lepădat păcatele lui și că acum este mângâiat (Luca 16, 25). În altă parte spune iarăși: *Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu! Grăiți către inima Ierusalimului, că a luat din mâna Domnului pedeapsă îndoită pentru păcatele lui* (Isaia 40, 1-2). Și iarăși profetul spune: *Doamne, pace dă-ne nouă, că pe toate ni le-ai dat nouă!* (Isaia 26, 12). Prin aceste cuvinte ne arată că pedepsele și suferințele aduc iertare de păcate. Și din alte multe locuri din Scriptură se poate face arătat lucrul acesta. După părerea mea, Hristos n-a vorbit slăbănogului de le Vitezda deloc despre iertarea păcatelor, ci l-a întărit numai pentru viitor, pentru că boala îndelungată îi ștersese păcatele. Sau, dacă nu din pricina asta, atunci din pricină că slăbănogul de la Vitezda nu avea o părere cu adevărat mare despre Hristos; de aceea a făcut mai întâi o faptă mai mică, văzută și arătată, i-a vindecat mai întâi trupul. Cu slăbănogul coborât prin acoperiș n-a făcut așa; pentru că acesta credea mai mult, pentru că avea sufletul mai înalt, i-a vorbit mai întâi de boala cea mai grea; dar, în afară de toate acestea, și pentru ca să arate egalitatea Lui de cinste cu Tatăl. După cum slăbănogul celălalt l-a vindecat într-o sâmbătă, voind să îndepărteze de la păzirea prescripțiilor iudaice, iar din învinuirile ce l-a aducea iudeii să ia prilej ca să le arate că e deopotrivă cu Tatăl, tot așa și acum, știind mai dinainte ce au să spună iudeii, a spus cuvintele: *Iertate îți sunt păcatele tale!*, pentru ca, luând început și prilej de aici, să le arate că are aceeași cinste ca și Tatăl.

(Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la săracul Lazăr. Despre soartă și providență. Despre rugăciune. Despre viețuirea după Dumnezeu și alte omilii*, EIMBOR, București, 2005, pp. 284 — 285, pp. 287-289)

Minunile Sfintei Icoane a Maicii Domnului “Prodromița” (II)

de Arhim. Antipa Dinescu
(continuare din numărul trecut)

Și îndată a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin Sfânta Icoană și a face minuni pe care, din cele multe, puține le vom spune aici, câte s-au putut ține minte cu de-amănuntul, spre slava lui Dumnezeu și a Prea Curatei Maicii Sale, și pentru ca să nu mâniem pe Dumnezeu, tăcând adevărul; că pe unele le-au văzut cu ochii lor Părinții Nifon și Nectarie, împreună cu alți frați ai noștri, cât timp au stat cu Sfânta Icoană în țară, iar altele s-au văzut de toți Părinții, când s-a dus Sfânta Icoană la Monastire, în Sfântul Munte, și s-a pus în biserica mare.

Un om avea albeață pe amândoi ochii, încât se vedeau luminile ochilor lui ca laptele de albe; și aducându-l, s-a închinat la Sfânta Icoană; și stropindu-l și spălându-i ochii cu agheasmă, i-au dat de a și băut, luând și acasă ca să bea și să se mai spele, spunându-i să aibă credință la Maica Domnului; și așa făcând, peste trei zile a venit ca să mulțumească Maicii lui Dumnezeu, arătându-și ochii că s-au curățit și vedeau luminat.

Un alt om avea lepră peste tot trupul, încât era numai bube; și închinându-se cu credință, bând și stropindu-se cu agheasmă, a căzut lepra de pe trupul său ca niște solzi și s-a curățit.

Un boier a venit și a spus că fiul său, acum de trei zile, numai pentru că suflă se mai cunoaște cum că este viu, și zace în pat cu totul mort. Deci, rugându-se Maicii Domnului la Sfânta Icoană, cu credință, cu lacrimi și cu evlavie, a luat agheasmă și, stropind copilul, dându-i și în gură puțină ca să bea, îndată s-a deșteptat și s-a sculat cu totul sănătos. Apoi, de bucurie, l-a adus tatăl său de s-a închinat la Sfânta Icoană și a mulțumit Maicii lui Dumnezeu cu lacrimi și cu daruri.

Acestea și altele multe: bolnavi de friguri, surzi, cu dureri de cap și de măsele, de ochi, de vătămături, îndrăciți, care suferă de boala copiilor și alte multe feluri de boli s-au tămăduit prin această Sfântă Icoană, pe care minuni Părinții de la Metoc nu le-au mai însemnat, fiind prea ocupați și obosiți de îmbulzeala poporului, care cerea neîncetat a le citi paraclise, acatiste și agheasme, încât nu puteau să țină cont de cine cu ce se folosește, și mai ales că erau amenințați de orășeni a le opri Icoana acolo, zicând că lor li se cuvine, fiindcă în Iași s-a făcut minunea cu zugrăvirea Dumnezeieștilor Fețe. Acestea înțelegând Părinții Nifon și Nectarie, și văzând că se înmulțește poporul, venind neîncetat, s-au temut să nu se facă prea mare zvon, să se intereseze autoritățile și să le oprească Sfânta Icoană, astfel că, luând-o cu grabire, au plecat spre Sfântul Munte.